

EEN KATE BURKHOLDER-THRILLER

LINDA
CASTILLO

SPOREN
UIT HET
VERLEDEN

NORTH AUDIO PUBLISHING

Linda Castillo

SPOREN
UIT HET
VERLEDEN

Een Kate Burkholder-thriller

Vertaald door Danielle Stensen

NORTH AUDIO PUBLISHING

PROLOOG

8 maart 1979

Hij droomde van pneumatische schuurmachines die over het fijnste wortelhout vlogen en van verdekte zwaluwstaartverbindingen die zo nauwkeurig waren uitgebeiteld dat je de in elkaar grijpende zwaluwstaarten niet kon zien. Hij en zijn datt werkten aan het wastafelmeubel waar zijn mamm zo naar verlangde sinds ze een soortgelijk meubel had gezien in de antiekwinkel in Painters Mill. Hij stelde zich haar gezicht voor als ze het haar gaven...

De veertienjarige Billy Hochstetler schrok wakker. Hij wist niet zeker waardoor hij wakker was geworden. Een geluid beneden. Of misschien de regen die op het dak kletterde. Hij lag in zijn warme zachte bed en probeerde terug te keren naar de droom, maar dat lukte niet, want zijn hart bonkte en hij wist niet waarom. Hij luisterde, starend in het donker. Maar het enige geluid kwam van de rommelende donder en het geratel van de losse regenpijp naast zijn raam buiten. Een dezer dagen zouden hij en datt de ladder op moeten klimmen om die te repareren.

‘Billy?’

Hij was net ingedommeld toen de fluisterende stem van zijn broertje hem weer wakte. ‘Ga maar weer slapen,’ bromde hij.

‘Ik hoorde wat.’

‘Nee, hoor. Ga maar weer slapen, straks maak je iedereen wakker.’

‘Er zijn mensen beneden. *Englischers.*’

Steunend op een elleboog keek Billy fronsend naar zijn broertje. Little Joe was net acht geworden en zag er zo schattig uit in zijn te grote

nachthemd dat Billy wel moest grijnzen, ook al ergerde hij zich eraan dat hij wakker was gemaakt. ‘Je bent gewoon bang voor de storm. Schijtbroek.’

‘Nietes!’

‘Sst,’ zei Billy grinnikend, hij geloofde hem niet echt. ‘Wil je bij mij slapen?’

‘Ja!’ Het jochie rende naar zijn bed en sprong erin, alsof hij in de beek dook om te zwemmen.

Terwijl zijn broertje zich tegen hem aan nestelde, hoorde Billy het ook. Een geluid van beneden. Een bonk en dan het schrapen van hout tegen hout. Hij keek naar Little Joe. ‘Hoorde je dat?’

‘Dat zei ik toch.’

Billy draaide zich om, pakte zijn zakhorloge van het nachtkastje en tuurde naar de gloeiende wijzerplaat. Het was halfvier ’s nachts. Zijn datt stond pas over een uur op. Wie was er dan beneden?

Billy stapte uit bed en liep naar het raam. Hij trok de gordijnen open en keek naar de oprijlaan van grind, maar daar was niemand. Hij zag geen rijtuigje of ander voertuig. Geen licht van de lantaarn in de schuur. De ramen van de werkplaats en de toonzaal waren donker.

Hij pakte zijn broek van de stoel. Hij trok hem net aan toen er zacht gemompel door het ventilatierooster bij zijn voeten klonk. Hij en zijn familie spraken thuis meestal *Pennsilfaanisch Deitsch*. Degene die beneden was, sprak Engels. Maar wie kon er nou in het holst van de nacht in hun huis zijn?

‘Waar ga je heen?’ fluisterde Little Joe.

Billy keek naar zijn broertje, dat de dekens tot aan zijn kin had opgetrokken. ‘Ga maar weer slapen.’

‘Ik wil mee.’

‘Stil.’ Hij trok een bloes aan, deed de deur open en liep de trap af, zich verlekkerend bij de gedachte aan een grote portie van zijn mamms *Pannhaas*.

Hij was de trap nog niet helemaal af gelopen toen de gele straal van een zaklamp over de muur speelde.

‘Datt?’ riep hij. ‘Mamm?’

Het geluid van schuifelende schoenen op de houten vloer was het enige antwoord.

Hij liep naar de keuken en werd verblind door de straal van een zaklamp. Hij hief zijn hand op tegen het felle licht. ‘Wie is daar?’

‘Kop dicht!’ klonk een snauwende mannenstem.

Van schrik liep Billy struikelend achteruit. Terwijl hij langs de straal keek, zag hij vaag een man met een spijkerjack en een bivakmuts. Toen werd hij ruw bij zijn arm gegrepen en de keuken in getrokken. ‘Daarheen! Op je knieën!’

De angst overspoelde hem toen hij zijn mamm en datt aan de andere kant van de keukentafel zag zitten, met hun handen achter hun hoofd. Trillend op zijn benen liep Billy om de tafel heen. Wie was die Engischer? Waarom was hij hier? En wat wilde hij?

Niemand zei iets toen hij naast zijn mamm knielde. Terwijl hij vooroverboog maakte hij oogcontact met zijn vader, in de hoop dat de volwassen man hem kon vertellen wat hij moest doen. Willis Hochstetler wist altijd wat hij moest doen.

‘God zal voor ons zorgen.’ Zijn vader fluisterde de woorden in het Pennsylvania-Duits.

‘Mond dicht!’ De man trok een pistool uit zijn broeksband en richtte het op hen. ‘Handen omhoog! Achter je hoofd!’

Billy stak zijn handen omhoog, maar ze trilden zo hevig dat hij zijn vingers niet in elkaar kon strengelen.

‘Waar zijn de lampen?’ vroeg de man.

‘Er staat een lantaarn naast het fornuis,’ zei datt.

De man liep naar het aanrecht, pakte de lantaarn en gaf hem aan Billy. 'Steek hem aan.'

Billy sprong overeind en liep naar het aanrecht. Hij voelde de ogen van de man op hem gericht en besloot dapper te zijn, trok de lucifers uit de lade en stak het gloeikousje aan. Hij dacht aan zijn broertje boven en bad tot God dat de jongen weer in slaap was gevallen.

'Geef hem aan mij.'

Dat deed Billy, en de man trok hem zo hard uit zijn hand dat de lampolie klotste.

'Ga terug naar je plek en hou je mond.'

Billy knielde weer op zijn plek naast zijn mamm en bad dat ze gewoon zouden pakken wat ze hebben wilden en dan zouden vertrekken.

Er kwam een tweede man de keuken binnen, met een zaklamp in zijn ene hand en een pistool in zijn andere. Hij was zwaargebouwd, had blond haar en een zakdoek over zijn neus en mond. Hij keek kwaad naar Billy's vader. 'Waar is het geld?'

Billy had zijn datt nooit angst zien tonen. Maar hij zag het nu wel, aan de manier waarop zijn ogen groot werden bij het zien van de tweede schutter, aan de manier waarop zijn mond trilde. Hij wist dat zijn datt niet bang was voor zijn eigen veiligheid of dat hij het geld kwijtraakte waarvoor hij zo hard had gewerkt, maar voor het leven van zijn vrouw en kinderen.

'In de kast boven het fornuis staat een pot,' zei zijn datt.

De blonde man liep met een gretige blik in zijn ogen die Billy niet begreep naar het fornuis en trok de kastdeur open. Hij haalde de oude pindakaaspot tevoorschijn, schroefde het deksel eraf en liet het geld op het aanrecht stromen.

Billy zag het geld eruit rollen: twintigjes, tientjes en vijfjes. Minstens een maand omzet.

‘Als je iets nodig had en het had gevraagd, zou ik je werk en een redelijk salaris hebben aangeboden,’ zei Willis Hochstetler.

Daar had de blonde man niets op te zeggen.

‘Mamm?’

Billy keek geschrokken naar de keukendeur, waar Little Joe stond. Zijn benen staken als bleke botjes uit zijn nachthemd. De wanhoop overspoelde Billy toen hij achter Little Joe ook Hannah, Amos en de kleine Edna zag.

‘*Die kinner.*’ Mamm kwam overeind. ‘*Die zeit fer in bett is nau.*’ Ga nu naar bed.

‘Wat doe je nou?’ De blonde man draaide zich om en richtte het pistool op haar. ‘Ga terug naar je plek!’

Maar mamm liep in de richting van de kinderen. Ze was zo op hen gericht dat ze hem blijkbaar niet eens hoorde.

‘Zeg haar dat ze op haar knieën moet gaan zitten!’ De man in het spijkerjack richtte nu zijn pistool op datt. ‘Ik meen het! Zeg het haar!’

‘Wanetta,’ zei datt. ‘Doe wat hij zegt.’

Alsof baby Edna voelde hoe ernstig de situatie was, begon ze te huilen. Hannah deed met haar mee. Zelfs Little Joe, die vond dat hij op zijn achtste een man was en te oud om te huilen.

Mamm knielde en omhelsde de kinderen. ‘Sst, rustig maar.’

‘We menen het!’ De blonde man stampte naar Billy’s moeder en probeerde haar van de kinderen te scheiden. ‘Ga terug naar je plek!’

‘Het zijn nog maar kleintjes.’ Ze draaide zich van hem weg en sloeg haar armen weer om haar kinderen heen. ‘Ze weten nergens iets van.’

‘Mamm!’ Het was niet Billy’s bedoeling om iets te zeggen, maar op een of andere manier glipte het woord zijn mond uit.

‘Wanetta.’ Datt sprong overeind.

Een schot doorkliefde de lucht. Het geluid weerklonk in Billy’s hoofd als een schokgolf. Als een kogel die door water gaat, verspreidde de schok zich in

alle richtingen. Zijn datt wankelde, met een uitdrukking van ongeloof op zijn gezicht.

Het werd stil in huis, alsof ze allemaal gevangenzaten in een luchtdichte pot.

‘Datt?’

Billy had het woord nog maar nauwelijks uitgesproken toen zijn vader op één knie zakte en vervolgens vooroverviel en stil bleef liggen. Billy hield zijn adem in en bad dat hij zou opstaan. Maar zijn datt verroerde zich niet.

De blonde man draaide zich om en staaarde de man in het spijkerjack aan. ‘Waarom deed je dat nou?’ brulde hij.

Ineens liep de situatie volledig uit de hand. De twee mannen begonnen te vechten, ze duwden en trokken aan elkaar. Er klonk kwaad geschreeuw, mamm jammerde en de kinderen gilden het uit. Het was een vreselijke herrie.

Billy had niet door dat hij naar zijn vader kroop. Hij merkte niet dat er warm bloed aan zijn handen kwam toen hij zijn vaders schouder vastpakte en hem omdraaide. ‘Datt?’

De ogen van Willis Hochstetler waren open, maar er was geen sprankje leven te zien. Alleen een lichtgrijze huid en blauwe lippen. ‘Word eens wakker.’ Billy bewoog zijn handen nutteloos boven het bloed op zijn vaders bloes. Hij wist niet wat hij moest doen of hoe hij hem kon helpen. ‘Zeg me wat ik moet doen!’ riep hij.

Maar zijn datt was dood.

Hij keek naar de man die hem had neergeschoten. ‘Hij gaf je het geld toch!’ riep hij. ‘Waarom heb je dat gedaan?’

‘Hou je mond!’ De man snauwde, maar zijn ogen in de opening van zijn bivakmuts waren dol van angst.

‘We moeten hier weg!’ schreeuwde de andere man.

‘Stop het geld in een zak!’

Ergens in een hoekje van zijn bewustzijn was Billy zich weer bewust van geschreeuw. Zijn mamm of de kinderen. Of misschien was hij het zelf.

Een derde man, in een blauwe spijkerbroek en sweatshirt, zijn gezicht bedekt met een gaasachtige stof, kwam de keuken binnen. Hij wees naar Billy. 'Jij en de kinderen! Naar de kelder. Nu!'

De kinderen dromden om mamm heen, jammerend, hun gezicht rood en nat van de tranen.

'Doe ze geen pijn.' Mamm keek de man smekend aan.

Billy maakte oogcontact met haar toen hij naar de kelderdeur liep en seinde dat ze mee moest komen. Maar toen ze opstond, greep de man in het spijkerjack haar bij de schouder.

De drie mannen wisselden blikken en Billy werd misselijk. Hij was pas veertien, maar hij wist dat, hoe vreselijk dit moment ook was, het ergste nog moest komen.

De blonde man hief zijn pistool en richtte het op Billy's gezicht. 'Ga met de kinderen naar de kelder.'

Billy's hersenen weigerden dienst. Zijn lichaam was verdoofd toen hij zijn broers en zussen naar de kelderdeur duwde. Hij deed zijn best om hen te kalmeren toen hij de deur opendeed en hen het plateautje op loodste. Voordat hij zelf naar binnen stapte, draaide hij zich om en keek naar zijn moeder. De blonde man had haar arm vast en dwong haar naar de woonkamer te gaan. Een tweede man had zijn hand om haar nek geklemd. Op een gegeven moment was haar nachtjapon gescheurd, en Billy zag haar onderkleding.

Hij wilde de keuken weer in lopen, maar de man met de gaasachtige stof over zijn hoofd sloeg de deur dicht. Het slot klikte dicht. Duisternis daalde neer, als aarde op een kist. Billy probeerde de knop, maar de deur gaf geen krimp. Hij hoorde de kinderen achter zich weer snikken en jammeren. Hij wist dat ze op hem rekenden om hen te beschermen.

'Billy, ik ben bang.'

‘Ik wil mamm.’

‘Waarom werd datt niet wakker?’ vroeg Hannah snuffend.

‘Stil.’ Hij drukte de paniek weg en draaide zich naar hen om. Het zwakke licht dat onder de deur door kwam was net genoeg om de tranen op hun gezichten te zien. ‘Little Joe, er staat een lantaarn op de werkbank. Help me die aan te steken.’

Zonder op antwoord te wachten pakte Billy de leuning beet en liep de trap af. Toen hij op de zandvloer stond, ging hij naar links en liep op de tast naar de werkbank waar mamm zeep maakte. Hij liet zijn handen over het werkblad gaan en stootte iets om, toen voelde hij zijn knokkels langs de voet van de lantaarn strijken. Hij vond de lucifers ernaast en stak de lantaarn aan.

‘Little Joe.’ Billy stak hem de lantaarn toe. ‘Ik wil dat je als een dappere jongen op je broertje en zusjes let.’

De jongen pakte de lantaarn aan. ‘W-waar ga jij dan heen?’

‘Ik ga mamm halen.’ Billy had zich niet eens gerealiseerd wat hij ging doen tot de woorden over zijn lippen rolden. Hij rende naar het raam ter hoogte van de grond buiten. Hij had iets nodig om op te staan. Er was geen ladder. Hij keek om zich heen. De houten planken stonden vol met gereedschap en potten van glas en aardewerk. Toen zag hij de oude wastobbe met mangel in de hoek.

‘Help me de wastobbe hierheen te rollen.’

Little Joe probeerde zijn snikken in te houden en gaf de lantaarn aan Hannah, waarna hij naar de tobbe liep. De oude zwenkwielen trokken sporen in de zandvloer toen ze hem naar het raam schoven.

Billy hees zich op de rand van de wastobbe, stapte op de mangel en brak het raampje met zijn elleboog. Hij wierp een blik over zijn schouder. In het flakkerende licht van de lantaarn zag hij zijn broertjes en zusjes ineengedoken staan, met betraande, bange gezichten en trillende lippen.

‘Ik kom terug met mamm,’ zei hij. ‘Beloofd.’

Hij greep met beide handen het raamkozijn, hees zich omhoog en wurmde zich erdoorheen. Toen stond hij buiten. Hij voelde motregen op zijn gezicht. Ergens in de verte brulde een motor. Hij draaide zich om, zag achterlichten en merkte op dat de auto halverwege de toegangsweg was. Biddend dat hij ze kon inhalen voordat ze de hoofdweg bereikten, sprintte hij naar de auto toe. Het grind sneed in zijn blote voeten, maar hij voelde de pijn niet. Hij snakte naar adem en wist niet hoe hij ze moest tegenhouden; hij had geen plan. Hij wist alleen dat hij niet kon toelaten dat ze zijn mamm meenamen.

De auto was al bijna bij de weg toen Billy hem inhaalde. Hij rende naast het voertuig en sloeg met zijn handpalmen tegen het raam. ‘Stop! Stop!’

De banden klonken alsof ze in nat beton draaiden toen de auto tot stilstand kwam. Billy stopte bij het bestuurdersportier. ‘Ik wil mijn mamm!’

Het portier zwaaide open. Hij zag iemand bewegen. Mamm probeerde al klauwend weg te komen van de achterbank. ‘Billy! Nee! Rennen! Rennen!’

De bestuurder stompte hem in het gezicht. Billy vloog naar achteren. De pijn schoot door zijn neus. Hij belandde op zijn rug, zijn hoofd bonkte op het grind, zijn armen smakten boven zijn hoofd op de grond. Vaag was hij zich bewust van de modder die door zijn bloes sijpelde. Het geluid van knarsende banden op het grind. De geur van uitlaatgassen.

Kreunend werkte hij zich omhoog tot hij op handen en voeten zat. Paniek welde in hem op toen de auto de weg op draaide. ‘Mamm!’ schreeuwde hij.

Hij dacht nog na of hij de auto zou achtervolgen toen hij een vreemde oranje gloed tegen de boomtoppen zag. Perplex draaide hij zich naar het huis. Hij stond aan de grond genageld toen hij de gele flakkering van een vuur zag. Toen herinnerde hij zich de lantaarn.

Hij stootte een kreet uit en rende zo hard hij kon naar het huis. Hij rende op volle snelheid door de zijtuin naar het kelderraam waar hij uit was

gekropen. De angst sloeg hem om het hart toen hij rook naar buiten zag komen.

‘Little Joe! Hannah!’ Billy liet zich op zijn buik vallen en stak zijn hoofd door het raam. Hitte schroeide zijn gezicht en brandde in zijn ogen. Drie meter verderop likten talloze gele tongen aan het plafond. Hij rook de scherpe geur van brandend plastic.

Billy keek wild om zich heen. ‘Help!’ schreeuwde hij.

Hij draaide zich om en stak beide benen door het raam, maar de hitte en de rook joegen hem terug. Hij rook dat zijn kleren verschroelden. Hij voelde blaren ontstaan op zijn voetzolen door de vreselijke hitte.

Hij riep nogmaals, maar er kwam geen reactie.

Er was alleen het gesis van de rook die door het raam naar buiten stroomde en het gebulder van de vlammen die het huis van binnenuit verslonden.

HOOFDSTUK 1

Heden

Het was lang geleden dat hij tot sluitingstijd in een bar was geweest, vooral in een kroeg als de Brass Rail. De muziek was te hard, de drank was ondermaats, en het publiek was te jong en luidruchtig om iets anders te doen dan hem hoofdpijn te bezorgen. Het was de laatste plaats waar je een man als hij zou aantreffen, de laatste plaats waar hij wilde zijn. Vanavond voldeed de kroeg perfect aan zijn behoeften. Het was er donker en anoniem, en niemand zou zich hem herinneren.

Hij had tot nu toe vier briefjes ontvangen, die steeds verontrustender werden. De eerste ontdekte hij vorige week in zijn brievenbus. *Ik weet wat je gedaan hebt.* De tweede zat op de voorruit van zijn Lexus geplakt. *Ik weet wat jullie gedaan hebben.* Het derde briefje lag op de drempel tussen de hordeur en de keukendeur. *Spreek met me af of ik ga naar de politie.* Elk briefje was met blauwe inkt geschreven op een vel gelinieerd papier uit een notitieblok, dat doormidden was gescheurd. Het vierde briefje had hij vanavond gevonden, vastgeplakt aan de voordeur. *Boerderij van de Hochstetlers. 1 uur vannacht. Kom alleen.*

Eerst probeerde hij zichzelf wijs te maken dat hij niet begreep wat de berichten betekenden. Er liepen zoveel gekken rond. Hij was tenslotte een succesvol man. Hij had een mooi huis, een comfortabele levensstijl en reed in een dure auto. In de ogen van sommigen maakte dat hem een gerechtvaardigd doelwit. Een doelwit omdat iemand anders wilde wat hij had en bereid was tot het uiterste te gaan om het te krijgen.

Hij had de briefjes verfrommeld en in de prullenbak gegooid. Hij deed zijn best om ze te vergeten. Maar hij wist dat het probleem niet zou verdwijnen.

Ik weet wat jullie hebben gedaan.

Iemand wist dingen die hij niet mocht weten. Over hem. Over de anderen. Over die nacht. Ze wisten dingen die niemand kon weten.

Tenzij diegene erbij was, zei een stemmetje in zijn hoofd.

Hij had zijn hersens gepijnigd om uit te zoeken wie het was. Er was maar één verklaring: iemand wilde hem chanteren. Maar wie?

Toen zag hij haar twee avonden geleden langs de weg bij zijn huis lopen. Maar toen hij stopte om haar nader te bekijken, was ze ineens verdwenen en vroeg hij zich af of hij wel iets gezien had. Misschien speelde zijn geweten hem parten.

Hij had de anderen al jaren niet gesproken. Maar na het derde briefje had hij zijn plicht gedaan en hen gebeld. Geen van hen gaf toe verdachte briefjes te hebben ontvangen, maar ze beloofden het hem te laten weten als dat wel gebeurde. Als iemand meer wist dan hij losliet, bleek dat nergens uit.

Nadat hij het laatste briefje had gevonden, had hij de rest van de avond gewoon zijn normale bezigheden vervolgd. Hij had Chinees besteld en een film gekeken. Daarna had hij de verzegeling van de fles Macallan single malt whisky verbroken die hij twee jaar geleden met kerst van zijn dochter had gekregen. Om halftwaalf had hij, rusteloos en gespannen, de wapenkast opengemaakt, de Walther.380 geladen en in de binnenzak van zijn jas gestopt. Hij had de sleutels van zijn Lexus gepakt en was naar de enige plek gereden waarvan hij wist dat die nog open was: de Brass Rail.

Nu zat hij in een zitje achterin, met hardrock in zijn oren en twee glazen verdunde whisky die een gat in zijn maag brandden. Hij keek strak naar de klok aan de muur en wachtte.

Ik weet wat jullie hebben gedaan.

Hij keek even naar twee jonge meisjes die er niet oud genoeg uitzagen om te drinken, pakte zijn iPhone uit zijn zak en scrolde naar beneden naar het nummer dat hij zocht. Het was te laat om te bellen, zeker naar een man die tegenwoordig zowat een vreemde voor hem was, dus tikte hij een berichtje.

Afspraak staat. Bel je over de uitkomst.

Hij wachtte even voor hij op verzenden drukte terwijl hij naar de telefoon staaarde en zich ervan overtuigde dat niemand kon weten wat hij had gedaan. Het was vijfendertig jaar geleden. Een heel leven. Hij was getrouwd geweest, had een succesvol vastgoedbedrijf opgebouwd, vier kinderen opgevoed en was gescheiden. Hij was nu semi-gepensioneerd, grootvader en gerespecteerd lid van de gemeenschap. Hij had die nacht achter zich gelaten en was vergeten dat het ooit gebeurd was. Dat had hij althans geprobeerd.

Iemand weet het.

Zijn maag kneep samen van angst. Met een zucht stopte hij de telefoon terug in zijn zak en keek weer op de klok. Bijna een uur 's nachts. Tijd om te gaan. Hij dronk zijn glas leeg, pakte zijn sleutels van de tafel en liep naar de deur.

Tien minuten later reed hij naar het noorden op Old Germantown Road. Het regende zo hard dat hij de belijning nauwelijks kon zien.

‘Hou hem tussen de lijnen,’ mompelde hij, troost puttend uit het geluid van zijn stem.

Al die tijd dacht hij dat het verleden hem niet meer in zijn greep had. Soms overtuigde hij zichzelf er bijna van dat die nacht nooit echt had plaatsgevonden. Dat het een terugkerende nachtmerrie was, en zijn overactieve verbeelding. Maar op nachten als deze besloop de waarheid hem, als een wurgijzer dat over zijn hoofd gleeed. En ergens wist hij, had zijn geweten hem altijd ingefluisterd, dat sommige zonden nooit vergeven

konden worden. Hij moest boeten voor zijn daden. En hij wist dat op een dag het lot of God, of misschien de duivel zelf, hem boete zou laten doen.

Hij greep het stuur en boog wat voorover, zodat hij met zijn neus de voorruit bijna raakte. De regen die op het dak trommelde klonk even luid als een hagelbui op metalen beplating. Op de radio klonk de spookachtige stem van Jim Morrison boven het geraas uit. In zo'n nacht ging er iets geruststellends uit van muziek. Het was een teken van leven en herinnerde hem eraan dat er nog andere mensen waren, waardoor hij zich minder geïsoleerd en iets minder alleen voelde. Vanavond zou hij zweren dat dit nummer ook op die avond had geklonken.

Hij wendde zijn blik af van de weg, stak zijn hand uit naar de radio en drukte op de knop voor een andere zender. Toen hij opkeek, was ze daar, op de weg, op enkele meters van zijn bumper. Hij stampte op de rem. De Lexus slipte opzij. De lichtstralen van de koplampen zwiëpten door het regengordijn en tegen de zwarte boomstammen. De auto draaide om zijn as en kwam met de neus tegen de rijrichting in tot stilstand.

Gedurende enkele hartslagen zat hij daar, zwaar ademend, met het stuur zo vast in zijn handen geklemd dat zijn knokkels pijn deden. Hij geloofde niet in geesten, maar hij wist dat hij onmogelijk had kunnen zien wat zijn ogen hem vertelden. Wanetta Hochstetler was al vijfendertig jaar dood, dus het moest de drank zijn die hem parten speelde.

Uit angst dat er een agent zou langskomen, die hem in het holst van de nacht in zijn auto zou aantreffen, met trillende handen en de geur van goedkope whisky om hem heen, draaide hij de auto. Maar hij kon pas verder rijden als hij zekerheid had. Hij tuurde door de voorruit, maar het licht van zijn koplampen onthulde niets op de weg of in de berm. Hij huiverde van onbehagen toen hij de oude brievenbus zag. Het ding was in de loop der jaren al tientallen keren ingeslagen door tieners met bierflesjes of honkbalknuppels, er zaten zelfs kogelgaten van hagelkorrels in. Maar de naam was nog steeds leesbaar: HOCHSTETLER.

Hij had geen regenjas of zaklamp, maar hij móést uitstappen. Hij was zich bewust van het pistool in zijn zak, maar dat stelde hem niet gerust en gaf hem geen veiliger gevoel. Hij liet de motor draaien, zette de kraag van zijn jas op en zwaaide het portier open. De regen sloeg in zijn gezicht toen hij het donker in stapte. Het water stroomde zijn kraag in, zijn nek werd koud, alsof die werd omklemd door de vingers van een lijk.

‘Wie is daar?’ riep hij.

Hij ging naar de voorkant van zijn auto en controleerde de bumper en de motorkap. Geen deuken. Geen bloed. Voor de zekerheid liep hij om de voorkant heen en ging ook met zijn handen over het paneel aan de bijrijderskant. Niet eens een krasje. Hij had niets geraakt, geen mens of iets anders. Zijn vermoeide ogen hadden hem voor de gek gehouden...

Hij stond voor het bijrijdersportier toen ze uit de duisternis en de mist stapte. De aanblik van haar verlamde hem van angst. Van iets ergers dan angst, namelijk van de wetenschap dat hij zich vergist had. Dat de tijd nooit vergeet, hoe graag je dat ook wilde. De afrekening was eindelijk gekomen.

Haar jurk kleefde aan haar lichaam, dat nog steeds slank, sterk en lenig was. De details van haar gezicht waren niet te zien door de stromende regen en de duisternis, maar ze had nog steeds die mond als rozenblaadjes, en volle lippen. Lang haar, dat nog niet grijs was. Hij wist dat ze daar na al die jaren onmogelijk kon staan, onveranderd. Na wat haar was overkomen, na wat ze haar hadden áángedaan.

‘Je kunt het niet zijn.’ Het geluid dat uit zijn dichtgeknepen keel kwam klonk als de stem van een oude man op zijn sterfbed, kokhalzend door zijn eigen slijm, smekend om een wonder dat niet zou gebeuren.

Haar mond vertrok in een glimlach die zijn huid in ijs veranderde. ‘Wat kijk je verbaasd.’

‘Je bent dood.’ Hij veegde met trillende vingers over zijn gezicht, knipperde water uit zijn ogen, maar toen hij ze opende, was ze er nog steeds,

zo levend en vertrouwd als de vrouw die al vijfendertig jaar in zijn nachtmerries opdook. ‘Hoe...’

Zonder haar ogen van de zijne af te wenden, opende ze het bestuurdersportier en zette de motor uit. Met de sleutels in de hand liep ze naar de achterkant van de auto en maakte de kofferbak open.

‘Stap in,’ zei ze.

Toen hij niet bewoog, pakte ze een revolver en richtte die op zijn borst. Hij dacht aan de Walther in zijn zak, vroeg zich af of hij die kon pakken voordat ze hem doodschoot.

Hij stak zijn handen omhoog. ‘Wat wil je?’

Ze kwam dichterbij en richtte de revolver op zijn hoofd, waarbij de loop nog maar een halve meter van hem verwijderd was. Haar arm trilde niet, haar vinger in de trekkerbeugel, strak tegen de trekker. ‘Klim erin.’

Oncontroleerbaar trillend klom hij in de kofferbak en keek naar haar op. ‘We bedoelden het niet zo. Ik zweer dat het nooit de bedoeling is geweest.’

Hij hoorde het schot niet.

Belinda Harrington stond op de veranda van haar vaders huis en klopte zo hard op de deur dat het kozijn rammelde. ‘Pap?’ Ze wachtte even en bonkte toen wel tien keer met de muis van haar hand op het hout. ‘Pap? Ben je thuis?’

Ze probeerde hem al twee dagen te bereiken, maar hij had haar niet teruggebeld. Dat was niet ongebruikelijk, hij was overdreven onafhankelijk. Hij stond erom bekend oproepen te negeren als het hem uitkwam. Toch was twee dagen een lange tijd. Zelfs voor Dale Michaels.

Ze wilde dat ze haar paraplu had meegenomen en keek zoekend de oprit langs door de waterval die van het dak afkwam. Zijn Lexus stond op de gebruikelijke plek geparkeerd, hij moest hier ergens zijn. Ze vroeg zich af of hij een vriendin had en of ze zich soms bij haar of in een hotel in Wooster

verschansten. Daartoe achtte Belinda hem wel in staat. Haar moeder had het niet ronduit gezegd, maar ze had Belinda wel duidelijk laten weten dat trouw nooit een van Dale Michaels sterke punten was geweest.

Met haar handen als een toeter om haar mond riep ze hem. ‘Pap!’

Haar blik dwaalde af naar de schuur twintig meter verderop, en nu zag ze dat de schuifdeur een halve meter openstond. Hoewel er nooit bij hem was ingebroken, was haar vader heel precies met beveiliging. Hij liet de schuurdeur niet openstaan, zeker niet als hij niet thuis was. Haar nekspieren spanden zich aan van bezorgdheid. Was hij de kippen gaan voeren en gevallen? Lag hij daar te wachten op hulp, niet in staat om op te staan? Hij was niet onhandig, maar er kon altijd iets gebeurd zijn. Stel dat hij een hartaanval had gehad?

Ze hield haar jack als een tent boven haar hoofd en holde over het grind. Het stortregende echt, en tegen de tijd dat ze bij de schuur aankwam, waren haar schoenen en de zoom van haar broek doorweekt. Belinda duwde de schuurdeur verder open, stapte naar binnen en schudde de regen van haar jack. Binnen was het donker en het er rook naar kippenpoep en beschimmeld hooi. Iets verderop scharrelden drie krielkippen al pikkend rond. Stomme beesten. Ze vroeg zich af waarom haar vader ze hield. De helft van de tijd legden ze geen eieren en ze verscheurden de petunia’s die ze afgelopen voorjaar voor hem had geplant. Ze trok haar jack dicht tegen de kou en draaide de lichtsakelaar om, maar het ene peertje hielp niet veel.

‘Pap? Ben je hier?’

Belinda luisterde of ze een reactie kreeg, maar het was moeilijk iets te horen boven het onophoudelijke gedreun van de regen tegen de tinnen dakspanen. Op diverse plekken druppelde het water van het lekkende dak naar binnen en vormde het plassen op de zandvloer. De kippen hadden in elk geval genoeg te drinken.

De schuur was een massief bouwwerk met vervallen paardenboxen en hoge spanten vol spinnenwebben. Als kind hadden zij en haar broer hier